

ပြည်ထောင်စု

ဝန်ကြီးဌာန

မေခင်အချစ်တို့
ရွှေစင်ဖြစ်ဖို့
သက်ထားခင်

မေခင်အချစ်တို့ ရွှေစင်ဖြစ်ဖို့

ကွယ်လွန်သွားတဲ့ စာရေးဆရာကြီး စစ်ကိုင်း ဦးဘိုးသင်း ရေးတဲ့ " သူ့အမြင် သူ့အတွေး" စာအုပ်ကို မကြာခဏ ဖတ်ဖြစ် တယ်။ ဆရာကြီး

ရဲ့ အတွေးအခေါ်တွေကို နှစ်သက်လို့ ပါပဲ။

စာအုပ်တစ်နေရာမှာ ဆရာကြီးက 'ရွှေ' နဲ့ ပတ်သက်ပြီး...

"သတ္တုတို့ တွင် ရွှေသည် အလွန်သန့်ရှင်းစင်ကြယ်သော မွန်မြတ် သည့် သတ္တုဟု ကမ္ဘာက ယူဆကြသည် ။ ထိုရွှေနှင့် ကြေးကိုစပ်သော် ကြေးမှာ အရည်တက်၍ ရွှေမှာ အရည် ညံ့သွားလေသည် " ဆိုပြီး ရွှေရဲ့ သန့်စင်တဲ့ သဘာဝကို ဖော်ပြခဲ့တယ်။

ကွယ်လွန်သွားတဲ့ စာရေးဆရာ မင်းသိင်္ခကတော့ "ရွှေဆိုတာ သခင်ကို သိပ်သစ္စာရှိတဲ့ သတ္တုလေး၊ သူ့ကို ပိုင်ဆိုင်ထားရင် ဘယ်တော့မှ တန်ဖိုးမဆုံးဘူး" လို့ ပြောတာ မှတ်မိနေတယ်။

ရွှေသာဖြစ်ပါစေ၊ ပန်းထိမ်ဆရာရဲ့ ညစ်ပေပေအခန်းလေးထဲက ရွှေမှိုက်ထုတ်ဖို့ တန်ကြေးရှိတယ်။ စေတီတော်တွေမှာ ကပ်လှူပူဇော်ထားပြီး လွင့်စဉ်ကျလာတဲ့ ရွှေအစအနလည်း တန်ဖိုးသင့် ဝယ်ကြတာပဲ။

ရွှေနှင့် ကြေးစပ်ရင် မိုးကြိုးလို့ ခေါ်တဲ့ နှစ်မျိုးစပ်သတ္တုဟာ တန်ဖိုးမဲ့တာပဲ။ ရွှေနဲ့ ငွေစပ်ထားလည်း ရွှေဈေး အတိအကျ မပေး၊ ငွေဈေးက သာမန်ထက် နည်းနည်းမြင့်ချင် မြင့်သွားနိုင်တယ်။ ရွှေငွေရောရာထက် ရွှေကို သန့်ထုတ်မှ လေ။ အဲဒီတော့ တန်ဖိုးရှိချင်ရင် ရွှေအစစ်ဖြစ်ဖို့ လိုတယ်။

ရွှေကို မိန်းမပျိုလေးတွေနဲ့ နှိုင်းခဲ့ကြတယ်။ မိန်းမတို့ ဣန္ဒြေ ရွှေပေးလို့ မရ ဆိုတာကလည်း မြန်မာ့လူနေမှုဝန်းကျင်မှာ ဘယ်တော့မှ မဟောင်းနိုင် မရိုးနိုင်တဲ့ စကားအဖြစ် ရပ်တည်နေမှာ ပါ။

မိသားစုရဲ့ သမီးပျိုလေးကို ယက္ခကုမ္ပဏီ ဝန်းရံသလို ကောင်း ကောင်း စောင့်ရှောက်ထားတယ်။ သမီးပျိုကလည်း လိမ္မာရေးခြားရှိပြီး သွန်

သင်ဆုံးမတာကို နာခံတယ်။

သမီးပျိုဟာ မိန်းမသား တစ်ယောက်ရဲ့ သိက္ခာကို အထိပါးမခံတာ ကြောင့် ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ရှိတဲ့ ယောက်ျားတွေက လေးစားတတ်ကြတယ်။ ရွှေလို တန်ဖိုးထားကြတယ်။

ဘယ်ယောက်ျားမဆို ရည်းစားထည်လဲတဲ့သူ မိန်းမပျိုကို အလိုမရှိကြပါဘူး။ ရည်းစားမရှိသေးတဲ့ အပျိုရဲ့ ချစ်ဦးသူ ဖြစ်လိုတဲ့ ဆန္ဒ ရှိတယ်။ အဲဒါဟာ ရွှေကို တန်ဖိုးထားသလိုပါပဲ။

ဘာကြောင့် လဲဆိုတော့ သူက ဇနီးကောင်းကို လက်ထပ်ချင်တယ် လေ။ သူ့ဇနီးကောင်းဟာ မျိုးဆက်သစ်သားသမီးကို စည်းကမ်းရှိအောင် သွန်သင်မယ်၊ ကျန်းမာအောင် မွေးမြူမယ်၊ လိမ္မာအောင် ဆုံးမမယ်လို့ ယူဆ လို့ ဖြစ်ပါတယ်။ အဲဒါက ရွှေအစစ်ရဲ့ တန်ဖိုးရှိခြင်းပါ။

အချို့သော ယောက်ျားတွေမှာ အပျော်သဘောနဲ့ တွဲရင်း ယူဖြစ် သွားတဲ့ မိန်းကလေးက လင်သားအ လုပ်သွားတာနဲ့ ချိန်းဝိုင်းရှိလို့ ဖဲသွားရိုက် သတဲ့ လေ။ လင်ပြန်လာခါနီးမှ ကမန်းကတန်း ဖဲဝိုင်းကထပြီး ဟန်မပျက် အိမ်မှာ နေတာ မြင်ရတော့ သက်ပြင်းချမိရဲ့ ၊ ရွှေမစစ်ခြင်းရဲ့ တန်ဖိုးလျော့ သွားခြင်းပါ။

ကိုယ်ယူမယ့် မိန်းမအကြောင်း စုံစမ်းခြင်းမပြုဘဲ ကောက်ကာ ငင်ကာ ယူလိုက်ပြီး သားသမီးရတော့မှ မိန်းမရဲ့ စရိုက်ပျက်မှုကို သိလို့ ကွာရှင်းချင်ပေမဲ့ မွေးထားတဲ့ သားသမီးတွေရှေ့ရေး တွေးပြီး ရှေ့တိုးရ အခက် နောက်ဆုတ်ရအခက် ဖြစ်နေတဲ့ ယောက်ျားအချို့ကို တွေ့ပြန်တော့ ရွှေအစစ်နဲ့ ဖူးစာမဆုံရဘဲ ရွှေနဲ့ ကြေး စပ်ထားသူနဲ့ ဖူးစာဆုံသူတွေကို ကရုဏာ သက်ရပြန်တယ်။

ဒါဖြင့် ရွှေလိုတန်ဖိုးရှိတဲ့ မိန်းကလေးဖြစ်အောင် ဘယ်လို နေကြရမ

လဲလို့ မေးရင် အဖြေရှိပါတယ်။

ရွှေကို ဗန်းနဲ့ ရွက်ပြီး လည်ရောင်းတာ မတွေ့ဖူးဘူးနော်၊ ရွှေဟာ ဆိုင်နဲ့ တည်ခင်းပြီး မှန်ပုံးထဲမှာ ထားပြီး ရောင်းတယ်။ တန်ဖိုးရှိတဲ့ အရာဖြစ်လို့ လုံခြုံအောင် စောင့်ရှောက်ရတယ်။

သမီးပျိုလေး လိမ္မာရေးခြားရှိတယ်။ ချောမောလှပတယ်၊ ဣန္ဒြေ သိက္ခာရှိတယ်ဆိုတာ အသိသာကြီးပဲ။ အဲဒီမိန်းကလေးကို အမြင်အတွေ့ နည်းတယ်။ သူဟာ သူ့ကိုယ်သူ လူလုံးပြစ်ရာ မလိုဘူး။ အိမ်မှာ ပဲနေနေ၊ ရုံးကိုပဲသွားသွား ကျောင်းတက်လည်း သူ့သိက္ခာနဲ့ သူ ထိန်းချုပ်မှုလေးနဲ့ နေထိုင်သွားလာမယ်။

သူ့ကို မြင်ချင်တဲ့ သူတွေက သူသွားလာတတ်တဲ့ လမ်းက စောင့်ကြည့် မှ မြင်နိုင်မယ်။ သူဟာ အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းကိစ္စအတွက် သွားလာ ရမယ့် လမ်းကလွဲပြီး အခြား ဘယ်ကိုမှ သွားလိုစိတ် မရှိဘူး။

ရုံးတက်မယ်၊ ရုံးဆင်းမယ်၊ ကျောင်းတက်မယ်၊ ကျောင်းဆင်းမယ်၊ သွားနေကျလမ်းကို သွားတယ်။ ရုံးဆင်းရာက ရုပ်ရှင် ဝင်မကြည့်ဘူး။ မိန်းကလေးအများ စု ငေးမောနေတဲ့ အလှအပဆိုင်ရာ ပစ္စည်းတွေ အချိန်ကုန်ခံ မကြည့်ဘူး။

သမီးပျိုအတွက် ရုံးကိစ္စ (သို့) ကျောင်းကိစ္စပြီးရင် အိမ်ကိုပြန်ဖို့ ပဲ အိမ်မှာ မိဘ ညီအစ်ကို မောင်နှမတွေက သမီးပျိုအချိန်တန် ပြန်မရောက်ရင် စိတ်ပူမှာ ကို စိုးရိမ်လို့ ပါ။ သမီးပျိုက မိသားစုရဲ့ စိတ်ကို သိတယ်လေ ။ သူ့ကို မိသားစုက မျှော်လင့်အားထားတယ်။ သူဟာ မိသားစုရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာ တစ်ခုပဲလို့ နားလည်တယ်။

မိသားစုမျက်နှာ အိုးမဲသုတ်ရမယ့် အဖြစ် အမျိုးသမီးပျိုက ဘယ်တော့မှ မရောက်စေရဘူး။ သူ့ကြောင့် မိသားစုဂုဏ်ပျက်တာမရှိ၊ ဂုဏ်

တက်တာသာ ရှိရမယ်လို့ အစဉ် တွေးတော နေတတ်သူလေးပါ။

ဒီလိုခေတ်ကြီးထဲမှာ သမီးပျိုတို့ အိမ်တွင်းပုန်းလုပ်ဖို့ မလိုပါဘူး။ ပုံမှန်အတိုင်း ပြောဆိုပြီး အလိုက်အထိုက် ဆက်ဆံလည်း ရတာပါပဲ။ ပုံမှန်နေတာကို မာနကြီးတယ်လို့ ဘယ်သူမှ မထင်ပါဘူး။ သူနေတတ်သလို နေနေကျအတိုင်း နေတာလို့ နားလည်ကြပါတယ်။

အခုကို ပြောဖို့ အကြောင်းတရားတွေကလည်း အများ သား၊ အချို့သော သမီးပျိုတွေက နည်းနည်းကဲလာတယ် ထင်မိတယ်။ အထင်တင် မဟုတ်ပါဘူး။ အမြင်မှာ တကယ်လည်း ကဲကုန်ကြပါတယ်။

အရင်ကဆိုရင် မိန်းကလေးသူငယ်ချင်းတွေစုပြီး မုန့်စားတာ၊ အအေးသောက်တာ၊ အပူ (ကော်ဖီ၊ လက်ဖက်ရည်၊ နွားနို့) သောက်တာ ရှိတယ်။ အခုတော့ ဒါတွေက ဒိတ်အောက်သွားပြီလို့ ထင်ကြလေသလား မသိ။ ဘီယာဆိုင်အချို့မှာ မိန်းကလေးအရွယ်ကောင်းတွေ မြင်ရတယ်။ ဘီယာဆိုင်မရောက်ဖူးလို့ မသိခဲ့ပေမဲ့ မိန်းကလေးတွေ ဘီယာသောက်တယ်ဆိုတာ ဟုတ်မှ ဟုတ်ရဲ့ လား ထင်ပြီး ကိုယ့်မျက်စိနဲ့ တပ်အပ်မြင်ချင် လို့ သွားကြည့်တာ။

အင်... ဟုတ်လိုက်တာမှ ဟုတ် ... ဟုတ် ... ဟုတ်နဲ့ တောင် မြည်နေသေး၊ ကောင်မလေးအချို့ (ရွှေမစစ်တာတွေပေါ့) ဟာ အေးအေးသက်သာ ကို သောက်နေတာကို မြင်ရပါတယ်။ မိန်းကလေးတွေ ဘီယာကို အလွယ်တကူ သောက်တာ ရန်ကုန်လောက်နဲ့ ကိစ္စပြတ်ပါစေ၊ မြန်မာနိုင်ငံအနှံ့ မကူးစက်သွားပါစေနဲ့ လို့ ဆုတောင်းမိသေးတယ်။

မိန်းကလေးက ဘီယာမူးပြီး မျက်တောင်လေးတွေ မှေးစင်းလို့ အတူလာတဲ့ ကောင်လေးတွေက ကြင်နာဟန်နဲ့ ပွတ်သီးပွတ်သပ်၊ ပြီးတော့ မိန်းကလေးကို ဝိုင်းရံထိန်းပြီး သူတို့ တွေ ထွက်သွားတာ တွေ့လိုက်တယ်။

သူတို့ ဘယ်ဆီကိုများ သွားပါလိမ့်၊ သတ္တဝါများ ဘေးရန်ကင်းကွာ ကိုယ်
စိတ် နှစ်ဖြာ ကျန်းမာချမ်းသာကြပါစေ။

အဲသလို ယောက်ျားလေးတွေနဲ့ တရုန်းရုန်း ဒွေးရောယှက်တင် နေ
လေ့ရှိတဲ့ မိန်းကလေးကို ယောက်ျားလေးတွေက တန်ဖိုးထားပါဘူး။
ပျော်ပွဲရွှင်ပွဲတို့ အတွက် အဖော်စပ်တာသာရှိမယ်။
ပွတ်သီးပွတ်သပ်လုပ်ပြီး ကြည်နူးမှု ယူမယ်၊ တကယ်လက်ထပ်ဖို့ များ စိ
တ်ကူးလေ့ မရှိပါဘူး။

စာရေးသူက အသားလွတ်ကြီးပြောတာ မဟုတ်ဘူး ၊ ကိုယ်တွေ့ မျ
က်မြင်ဖြစ်လို့ ပြောနေရခြင်းပါ။

လွန်ခဲ့တဲ့ ငါးနှစ်လောက်က စာရေးသူဟာ ကထိန်အဖွဲ့ရဲ့ ခေါင်း
ဆောင်လုပ်ဖူးတယ်၊ ကထိန်ပွဲတော်တို့ အစဉ်အလာအတိုင်း ပဒေသာပ
င် သီးကြဖို့ အသံချဲ့စက်နဲ့ ကြေညာရတယ်။ ပဒေသာပင်သီးဖို့ လာလှူ
သူ ရဲ့ နာမည်နဲ့ လှူတဲ့ ပစ္စည်းကို စာရင်းမှတ်ရတယ်။ ပဒေသာပင်မှာ
လှလှပပ ချိတ်ဆွဲရတယ်။ လာရောက်ကူညီတဲ့ လူငယ်တွေကို ကျွေးမွေး
ရတယ်။ ပဒေသာပင်ကို ညအိပ်စောင့်ပေးတဲ့ လူငယ်တွေကို မနက်ထမ
င်းကြော်နဲ့ ကော်ဖီ၊ နေ့လယ်ထမင်း၊ နေ့လယ်ရေဇွေးကြမ်း၊ လက်ဖက်
သုပ် စသည် ဖြင့် တစ်မျိုးပြီးတစ်မျိုး လုပ်ပေးရတယ်။

မနက်ဖြန်ဆို တန်ဆောင်မုန်းလပြည့်ဖြစ်ပြီ၊ ကထိန်ရက်လည်း ကုန်
တော့မယ် ပဒေသာပင်မှာ လည်း ပစ္စည်းတွေ ပြည့်ကျပ်ညပ်နေတော့ ပ
င်ပန်းခွဲသမျှတွေမေ့ပြီး ပီတိဖြစ်နေမိတယ်။ ပဒေသာပင်ချင်းယှဉ်တော့
ကိုယ့်ပဒေသာပင်က ပစ္စည်းအစုံဆုံး၊ အများ ဆုံးလည်း ဖြစ်နေတာကိုး။

ဒါနဲ့ ညအိပ်စောင့်မယ့် လူငယ်လေးတွေအတွက် ညစာကို
ထမင်းပေါင်းကျွေးဖို့ စီစဉ်လုပ်ကိုင်ရင်း ပျော်နေမိတယ်။

ထမင်းပေါင်းကျက်တော့ အိုးလိုက် ပဒေသာပင်ရှိရာဆီ ယူသွား၊ စားကြတော့လို့ ပြောဆိုပြီး အိမ်ခဏပြန်လာတယ်။ တစ်နေ့လုံး ပင်ပန်းထား လို့ လူလည်း ခွေယိုင်နေပြီ။

အဲဒီအချိန်မှာ အသိတစ်ယောက်က လိုက်ခေါ်တယ်။ ရှင့်ပဒေသာ ပင်မှာ လူတွေစည်နေတာ လာကြည့်ပါဦးတဲ့ ၊ လိုက်ခေါ်ပုံထူးလို့ ကမန်းကတန်း ပြေးသွားပြီး ပဒေသာပင်ဆီ အကဲ ခတ်လိုက်တော့ ခပ်ဟော့ဟော့ ဝတ်စားဆင်ယင်မှုနဲ့ ကောင်မလေးသုံးယောက် တွေ့ရတယ်။ ပဒေသာပင် စောင့် လူငယ်တွေနဲ့ တော်တော်ရင်းနှီးပုံရတယ်။

ပဒေသာပင်စောင့် လူငယ်သုံးယောက်ရဲ့ အပေါင်းအသင်း ရောင်းရင်းတွေကလည်း လာရောက်စုရုံးကြတော့ ကောင်လေးတွေကလည်း ပိုပြီး များ လာတာအပြင် ကောင်မလေးတွေကလည်း လူများ လေ ပိုပျော်ပုံ ရလေနဲ့ ပေါ့။

စာရေးသူက အသာလေး ချောင်းကြည့်နေမိတယ်။ လူလုံး ထွက်မပြဘူး၊ သူတို့ ဘယ်လို ဒီဇိုင်းဆိုတာ သိချင်လို့ ပါ။ အချိန်ကြာ သွားတော့ ကောင်လေး အချို့က ကောင်မလေးတွေကို ပုတ်လားခတ်လား ဖြစ်ကုန်တယ်။ ကောင်မလေးတွေကလည်း အလိုက်သင့် အပြုံးမပျက်။

နောက်တော့ ကောင်လေးအားလုံးက အားကျမခံ သူ့ထက်ငါ အားကျမခံ ကောင်မလေးတွေကို ပုတ်လားခတ်လာဖြစ်ကုန်တယ်။ အချို့ ကောင်လေးတွေဆို ကောင်မလေးတွေရဲ့ လက်ကိုလှမ်းဆွဲ၊ မျက်နှာကို သူတို့ နဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင်ဖြစ်အောင် ဆွဲလှည့်၊ ပခုံးဖက်၊ ခါးဖက်နဲ့ ဖြစ်ရာက အချင်းချင်း ရန်စောင်လာတယ်။

အမှန်တော့ အဝေမတည့် ဖြစ်နေကြတာ၊ ကောင်မလေးတွေက ကောင်လေးတွေနဲ့ နဂိုကတည်းက အဆက်အသွယ်ဖြစ်နေပုံပဲ၊

သူလည်း လိုက်လျော၊ ငါလည်း မငြင်းဖြစ်နေတော့ ကောင်လေးအချို့က ဒေါပွနေ ကြတာ။

ကောင်မလေးတွေကို ပဒေသာပင်ရှိရာဆီ ခေါ်တဲ့ ကောင်က နောက်ထပ် ဆင့်ပွား ရောက်လာတဲ့ ကောင်တွေကို မကျေနပ်ဘူး၊ ခေါ်တုန်းက ငါတို့ ခေါ်တာ၊ အခုမှ တွေ့ဖူးတဲ့ ကောင်တွေက လာကျောတာ မခံချင်ဘူး။

ကောင်မလေးတွေက စားသောက်ဆိုင်အချို့ရဲ့ စင်တင်အဆိုတော်တွေဆိုတော့ အတွေ့အကြုံတွေက ရင့်ကျက်နေပုံပဲ၊ သူတို့ ကို ပဒေသာပင်ရှိရာ ခေါ်တဲ့ ကောင်တွေနဲ့ ပိုရင်းနှီးပေမဲ့ အခုမှ တွေ့တဲ့ သူကိုလည်း သူတို့ က မျက်နှာသာပေးကြတယ်။ အဲသလို အခြေအနေ တင်းမာတာတွေတော့မှ စာရေးသူ လူလုံးပြရတော့တယ်။ မပြလို့ မဖြစ်ဘူး၊ တော်ကြာ အချင်းချင်း ရန်ဖြစ်ရင် ပဒေသာပင်လေးက ရှိတာလေးတွေ တွေ့ရာဆွဲယူ ပစ်ပေါက် ကြရင် ပဒေသာပင် ပျက်ရချည်ရဲ့ ၊ ကိုယ်လည်း ကိုယ့်ပရိသတ်ကိုယ် မထိန်းဘဲ ပစ်ထားတယ်လို့ အပြစ်ပြော ခံရတော့မယ် ဆိုပြီး ထွက်လိုက်တာ စာရေးသူကိုမြင်တော့ သူတို့ ငြိမ်သွားတယ်၊ သူတို့ ခေါင်းဆောင်ကြီး၊ ခေါင်းဆောင်ကြီး မကျေနပ်လို့ ပဒေသာပင်နားကို မလာရရင် မပျော်ရတော့ ဘူးလေ။

စာရေးသူက သူတို့ အဖြစ်အပျက် တွေ အကုန်မြင်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ မမြင် ချင်ယောင် မသိချင်ယောင်ဆောင် လိုက်ရ တယ်။ ဘာဖြစ်တာလဲ ဆိုပြီး အစဖော် ပေးရင် သူတစ်ခွန်း ကိုယ်တစ်ခွန်းနဲ့ ပိုရှုပ်သွားမှာ ကြောက်လို့ ပြီးတာ ပြီးပါစေ သဘောထားလိုက်တယ်။

"ကလေးတွေ၊ အခု နာရီပြန် ၂ ချက် ထိုးပြီ၊ ၅ နာရီလောက် မင်းတို့ အိမ်ခဏပြန်ကြ၊ အိမ်မှာ အိပ်ကြ၊ ၁၀ နာရီ လောက် ဒီကိုပြန်လာ၊ ဒီမှာ

သံဃာတော်တွေ ဆွမ်းကပ်မယ်၊ ပဒေသာပင် တွေကို မဲဖောက်ပြီး ကျောင်းတွေ လှူမယ်၊ မင်းတို့ ဒီမှာ ထမင်းလာစား ကြ..." ဆိုတော့ လူငယ်တွေက ဟုတ်ကဲ့၊ ဟုတ်ကဲ့နဲ့ ၊ ကောင်မလေးတွေက မျက်လုံးပေကလတ် ပေကလတ်နဲ့ ငြိမ်လို့ ၊ ကောင်မလေးတွေကို ဘယ်သူ ဘယ်ဝါမမေး အမှုမဲ့ အမှတ်မဲ့နေလိုက်တယ်။

ဒါနဲ့ သံဃာတော်တွေဆွမ်းကပ်ပြီး မဲပေါက်တဲ့ ကျောင်းတွေကို ပဒေသာပင်တွေကို လိုက်လှူဖို့ စီစဉ်တယ်၊ ပဒေသာပင်ကို အုတ်သယ်တဲ့ လော်ရီကားပေါ်တင်၊ လူငယ်တွေက ထိန်းကိုင်ပေးပြီး သွားမယ်ပေါ့။

ကားပေါ် ပဒေသာပင်တင်ကြ၊ ပဒေသာပင်စောင့် လူငယ်တွေလည်း လည်ကတုံးအင်္ကျီ၊ အညိုရောင်ခံမှာ ကျေးတစ်ရာပုဆိုးလေးတွေ ဆင်တူဝတ်လို့ ၊ စာရေးသူက ကားခေါင်းခန်းမှာ ထိုင်ပြီး ကားထွက်မယ် အလုပ်မှာ ညက ကောင်မလေးသုံးယောက်က ဟော့ရှော့အဝတ်အစားတွေ ဝတ်ပြီး မျက်နှာငယ်လေးတွေနဲ့ ကားဘေးမှာ ရပ်နေတာ တွေ့ရတယ်။

သူတို့ ဟာ ပဒေသာပင်ပို့ရာလိုက်ပြီး ပျော်ချင်ပုံရတယ်။ ဒါပေမဲ့ ပဒေသာပင် ကားပေါ်လည်း မတက်ရဲဘူး၊ အဲဒီတော့ မျက်စိမျက်နှာမလှနဲ့ ဖြစ်နေကြတာ။

"အန်တီ... သမီးတို့ လည်း လိုက်ချင်တယ်။ ခေါ်ပါနော်" လို့ ကောင်မလေး တစ်ယောက်က လေသံပျော့လေးနဲ့ လာပြောတယ်။ အဲဒီအချိန် မှ ဣတ္ထိယဝါဒီဖြစ်တဲ့ သက်ထားခင်က အားလုံးကို နားလည်ပေးလိုက်ပါတယ်။

ဒီအချိန်က ကထိန်ရာသီ၊ အလှူအတန်းပေါ်တယ်၊ သူတို့ လေးတွေ ဟာ အခြေအနေအရာ၊ ဘာအလုပ်ပဲလုပ်လုပ်၊ လူငယ်တွေပဲ၊ လူငယ်ဆိုတာ လွတ်လပ်စွာ ပျော်ချင်မှာ ပေါ့၊ သူတို့ ခမျာ လူအတော်များများက

သူတို့ အကြောင်းသိပြီး အထင်သေးခံနေရရှာတယ်။ ဒီအချိန်မှာ လွတ်လွတ် လပ်လပ် ပျော်ပါစေ၊ သူတို့လိုက်ချင်တာကို မထားခဲ့ချင်ဘူး၊ ကိုယ့်လူမျိုး ရဲ့ ရိုးရာကိုးကွယ်မှုကို သူတို့ နားလည်ပြီး ပျော်ပါစေဆိုတဲ့ သဘောနဲ့ "အေး-လိုက်ခဲ့ကြ" လို့ ခွင့်ပြုလိုက်တယ်။

ဘာပြောကောင်းမလဲ၊ ကားပေါ်ရောက်တဲ့ လူငယ်တွေရော၊ ကားအောက်က မျက်နှာငယ် ကောင်မလေးသုံးယောက်ပါ ပျော်မြူးသွားကြတာ၊ ဒါနဲ့ ကောင်မလေး သုံးယောက်ဟာ ကားပေါ် မတက်သေးဘဲနီးရာ ပရိက္ခရာဆိုင် ပြေးကြတယ်။ ဘုန်းကြီးဆောင်း ထီး၊ ဖိနပ်၊ သင်္ကန်း ပြေးဝယ်ပြီး ချက်ချင်း ပဒေသာပင်မှာ သီးကြတာ၊ ပဒေသာပင်တွေက ကားပေါ် ရောက်နေလို့ ပလတ်စတစ်ကြိုးတွေနဲ့ ချည်နှောင်ဖို့ ကောင်လေးတွေ ကမန်းကတန်း ပြင်ဆင်ကြရတယ်။

ပြီးတော့မှ ကောင်မလေးတွေကို ကားပေါ်တက်ဖို့ လက်ဆွဲတင်ကြ၊ ကောင်မလေးတွေ ကလည်း လှစ်ခနဲတက်ကြ။

နဂိုက ပြည့်ကျပ်ညပ်နေတဲ့ ပဒေသာပင်လည်း ပစ္စည်းတွေထပ်တိုး၊ အခြားပဒေသာပင် ဆိုင်ရာလူတွေက စာရေးသူရဲ့ လုပ်ရပ်နဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက် ကို နားမလည်နိုင်ဖြစ်နေပုံရတယ်။

ကောင်မလေးတွေက သူတို့ ရဲ့ လျှပ်တစ်ပြက် အလှူလေးဖြစ်သွားတာကို ပျော်လို့ နဲ့ တူတယ်။ ကားပေါ်မှာ ကောင်မလေးတွေနဲ့ ကောင်လေး တွေ သံပြိုင်သီချင်းတွေဆိုလို့ ။

‘အို... တစ်ရံတစ်ခါဆိုက... ပုဂံရာဇဝင်အချစ်ဇာတ်လမ်းမှာ " ဆိုတဲ့ ပိုးအိစံရဲ့ သီချင်းသံမြိုင်မြိုင်ဆိုင်ဆိုင်နဲ့ စာရေးသူရဲ့ ပဒေသာပင် ကားကြီး ထွက်လာခဲ့တယ်။

အကယ်၍ များ သူတို့ လေးတွေကို မလိုက်နဲ့ ဆိုပြီး ထားခဲ့ရင်ဖြစ်

တာပေါ့။ အဲသလိုဆိုရင် သူတို့ စိတ်ဓာတ် အညွန့်ကျိုးသွားမယ်။ သူတို့ ကို လူရာမသွင်းဘူး ထင်သွားမှာ ပေါ့။

အခုလို ခွင့်ပြုလိုက်တော့လည်း ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး။ သူတို့ လေး တွေ ပျော်တယ်။ သူတို့ လှူခွင့်ရတယ်။ အလှူအတွက် သူတို့ ဝမ်းသာတယ်။ သူတို့ ကို လူရာသွင်းရင် သူတို့ လည်း လူရာဝင်အောင် ကြိုးစားတော့မှာ ပေါ့။ လူရာမသွင်းတဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်များ နေရင် သူတို့ လူရာအသွင်းမခံ ရတဲ့ အတွက် ဘေးရောက်သွားမယ်။ နက်သည် ထက်နက် အနက်ရှိုင်း ဆုံး နေရာကို သူတို့ ရောက်သွားမယ်။

စာရေးသူက သူတို့ လမ်းကောင်းလျှောက်တာကို မြင်ချင်တယ်။ အားပေးချင်တယ်။ ဒါကြောင့် သူတို့ ကို အခိုက်အတန့် ဆုံရပေမဲ့ ကောင်းကောင်း မွန်မွန် ဆက်ဆံလိုက်တာ။

ရွှေအစစ် မိန်းကလေးသာဆိုရင် ညဘက်လည်း ပဒေသာပင်နား ကောင်လေးတွေအကြား လာစရာမလိုဘူး၊ ဖက်လဲတကင်း ထိပ်ပုတ် ခေါင်းပုတ်လည်း ဖြစ်စရာ မလိုဘူး။ အဝေမတည့် ပြဿနာလည်း မရှိနိုင်ဘူး။ မျက်နှာငယ်နဲ့ ကထိန်ပဒေသာပင်သီးဖို့ တောင် မရဲတရဲဖြစ်ဖို့ လည်း မလိုဘူး၊ ထားပါတော့-

ကြာခဲ့ပါပြီ။ အဲဒီကောင်မလေးတွေနဲ့ လမ်းမှာ တွေ့ရင်တောင် စာရေးသူ မမှတ်မိတာ သေချာပါတယ်။ သူတို့ လေးတွေ ဘယ်ဆီဘယ်ဝယ် လွင့်ပါးနေကြပြီလဲမသိ။

ရွှေအစစ်နဲ့ ရွှေအတုတို့ ရဲ့ တန်ဖိုးက ခြားနားသလို ဣန္ဒြေသိက္ခာ ရှိတဲ့ မိန်းကလေးနဲ့ ကိုယ့်အလှ ကိုယ့်ဘဝကို ရင်းနှီးနေရတဲ့ မိန်းကလေး တွေရဲ့ အခြေအနေက ခြားနားပါတယ်။

ဒါကြောင့် ဘယ်လိုအခြေအနေပဲ ဖြစ်ပါစေ မိန်းမပျိုလေးတွေက ကို

ယုံသိက္ခာကို အလွယ်တကူ ရေစုန်မမျှောလိုက်ပါနဲ့ ။ တတ်နိုင်သမျှ ကို
ယုံတန်ဖိုး ကိုယ်မြှင့်ဖို့ လိုအပ်ပါတယ်။

ရွှေသင်တန်း

ရွှေသင်တန်းဆိုလို့ ရွှေကို လက်ဝတ် လက်စားအမျိုးမျိုး ပြုလုပ်နည်း၊ ရွှေကို အဆင့်ဆင့် သန့်စင်အောင် ကျိုနည်းတွေ လုံးဝ မ ဟုတ်ပါဘူး။ ရွှေလို အဖိုးထိုက် အဖိုးတန် အောင် ပြုပြင်ပေးတဲ့ သင်တန်းကို ဆိုလိုတာ ဖြစ်ပါတယ်။

လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်နှစ်လောက်က စာရေးသူဟာ နိုင်ငံရပ်ခြားက ကြွလာ

တဲ့ မြန်မာဆရာတော် တစ်ပါးနှင့် အတူ ကမ္ဘောဇရိပ်သာထဲက အိမ်တစ်
အိမ်ကို ရောက်ခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီဆရာတော်က စာရေးသူ သိက္ခာထပ်တဲ့
ရဟန်း ဖြစ်တဲ့ အတွက် ဆရာတော်ကို ပင့်တဲ့ အိမ်တွေကို မိတ်ဆက်သ
ဘော လိုက်ရ ခြင်းပါပဲ။

အိမ်နံပါတ်ကို မမှတ်မိပေမဲ့ အိမ်ရှင်နာမည်တွေကိုတော့ ကောင်း
ကောင်း မှတ်မိနေတယ်။ ဦးထွန်းထွန်းဦးနဲ့ ဒေါ်မာမာတို့ ပါ။ သူတို့ မှာ
၉ နှစ်၊ ၁၀နှစ်လို့ ခန့်မှန်းရတဲ့ သမီးလေးတစ်ယောက် ရှိပါတယ်။

ဦးထွန်းထွန်းဦးက ဘုန်းကြီးကို ကန်တော့ဖို့ သမီးလေးကို ခေါ်ပါ တ
ယ်။ သမီးလေးက သိမ်မွေ့စွာနဲ့ ထွက်လာတယ်။ ပဝါရှည်လေးကို ခြုံလို့
၊ ဘုန်းကြီးကို ထိခြင်းငါးပါးနဲ့ ကန်တော့ပြီး ပြန်ဝင်သွားပါတယ်။

သမီးလေးဝင်သွားပြီးမှ ဘုန်းကြီးကို အအေးကပ်၊ အာလာပသလ္လာပ
စကားတွေပြောရင်းနဲ့ ဦးထွန်းထွန်းဦးက စာရေးသူကို ပြောပါတယ်။

"အစ်မရေ... ကျွန်တော့်အနေနဲ့ သမီးကို အရေးတကြီး သင်နေ ရ
တာက ယဉ်ကျေးမှုပဲ၊ ယဉ်ကျေးမှုက သမီးဘဝတစ်လျှောက်လုံး နေထို
င် ရှင်သန်သွားရာမှာ အထိန်းအကွပ်ဖြစ်မှာ ၊ ဒီခေတ်မှာ သင်နေကြတဲ့
စကားပြော သင်တန်း၊ ကွန်ပျူတာ၊ ဒီဇိုင်းနာ၊ စာရင်းကိုင်တို့ ဆိုတာက
သင်တန်းတက် ပြီးရင် တတ်လာမှာ ၊ မတတ်ဘူးဆိုတာ မရှိဘူး။ ယဉ်
ကျေးမှုက သင်တန်း မရှိဘူး၊ မိဘကိုယ်တိုင် သင်ရမှာ "

ဦးထွန်းထွန်းဦးပြောတဲ့ ယဉ်ကျေးမှုက သင်တန်းမရှိဘူး၊ မိဘကိုယ်
တိုင် သင်ရမှာ ဆိုတာကို စာရေးသူက နှစ်သက်သွားတယ်။

အခုအချိန်မှာ ဆိုရင် နွေရာသီကျောင်းပိတ်ရက်မှာ ယဉ်ကျေးလိမ္မာ
သင်တန်းတွေ ဖွင့်ကြတာရှိတယ်။ ဘုန်းကြီးကျောင်းနဲ့ အသင်းအဖွဲ့တွေ
က ဖွင့်တာပါ။ ရက်တိုသင်တန်းဖြစ်လို့ သင်ကြားရာမှာ

လိပ်ပတ်လည်ခြင်း မရှိပါဘူး။ ဒါကြောင့် မိဘက အနီးကပ် သင်တန်း ပေးဦးမှ ဆိုတာကို သဘောတူမိပါတယ်။

ဒါပေမဲ့ ယဉ်ကျေးလိမ္မာသင်တန်းတွေရှိရင် တက်သင့်တယ်။ လူအများ နှင့် စုပေါင်းနေထိုင်တတ်ဖို့ ၊ အချိန်တန် ဘုရားရှိခိုး၊ မေတ္တာပို့ ဖို့ ၊ တရားထိုင်တတ်ဖို့ တော့ အစပျိုးလိုက်ခြင်းဖြစ်လို့ ပါ။ ဗုဒ္ဓဘာသာ မြန်မာ လူမျိုးများ ရဲ့ အခြေခံဘဝဖြစ်ပြီး လက်ရှိဘဝကိုသာမက သံသ ရာနောင်ရေး အထိ ကျင့်ကြံရမယ့်ကိစ္စတွေလည်း ဖြစ်နေပြန်တယ်လေ။

ဦးထွန်းထွန်းဦးပြောလိုက်မှ စာရေးသူတို့ အိမ်နဲ့ မလှမ်းမကမ်း မှာ နေထိုင်ကြတဲ့ အသက် ၃၀ နဲ့ ၄၀ ကြား လင်မယားနဲ့ ၉ နှစ်သမီး အရွယ် သမီးလေး ဆွီတီတို့ ကို ပြန်မြင်ယောင်မိလို့ ပါ။

မကြာသေးခင်က သူတို့ မိသားစုသုံးဦးနဲ့ စာရေးသူတို့ ဟာ ဘာသာ ရေးအခမ်းအနားတစ်ခုကို အတူသွားဖြစ်တယ်။ ဘာသာရေး အခမ်းအ နားတို့ ရဲ့ ထုံးစံအတိုင်း သီလယူ၊ တရားနာ၊ ရေစက်ချ အမျှဝေပြီး အ ကျွေး အမွေးနဲ့ ဧည့်ခံတယ်ပေါ့။

ထောပတ်ထမင်း၊ ကြက်သားဟင်းကို ဇွန်းခက်ရင်းနဲ့ စားသောက် နေခိုက်မှာ ဆွီတီက တကယ့် လူကြီးတစ်ယောက်လိုပဲ အဖိတ်အစဉ်မရှိ၊ သပ်သပ်ရပ်ရပ်နဲ့ ဇွန်းခက်ရင်း အသံမမြည်အောင်၊ ပါးစပ်လည်း ပေပွမ နေအောင် စားတတ်လို့ အံ့ဩနေမိတယ်။

ဆက်ပြီး ကြည့်နေလိုက်တော့ အံ့ဩစရာ မဟုတ်ဘူး ။ ဆွီတီဘေး က ကပ်ပြီးထိုင်နေတဲ့ သူ့အမေ ပုံပုံ (မို့မို့ဝင်း) က တတွတ်တွတ်နဲ့ သူ့သ မီးကို ခပ်တိုးတိုးပင် လက်တွေ့သင်တန်း ပေးနေတာကိုး။

"သမီး... ဇွန်းနဲ့ တန်သလောက် ခပ်ယူ၊ ကြက်သားကို သေးသေး ဖြစ် အောင် ခက်ရင်းနဲ့ ဖဲ့၊ အဲ... ဟုတ်ပြီ... စားတော့ ထမင်းကို ပန်းကန် နှု

တ်ခမ်းကနေပြီး ဇွန်းနဲ့ ပြန်စု၊ ပန်းကန်နှုတ်ခမ်းမှာ ထမင်းတွေ မပွစေနဲ့

"

အဲသလို တတွတ်တွတ်နဲ့ ခပ်တိုးတိုးပေးနေတဲ့ အနီးကပ်သင်တန်း
လေးကို စိတ်ကြည်နူးစွာ ကြည့်နေဖြစ်တယ်။

ဆွီတီ လိမ္မာတယ်နော်လို့ ထုတ်ဖော်ချီးကျူးဖြစ်လိုက်ပါသေး တယ်။
အဲဒီမှာ သူ့အမေပုံပုံက ဆက်ပြောတာက မှတ်သားစရာပဲ။

"ဆွီတီက သူ့ကို တစ်ခုခုပြောလိုက် ဆုံးမလိုက်ရင် ဘယ်တော့မှ မျ
က်နှာမပျက်ဘူး၊ စိတ်လည်း မကောက်ဘူး၊ အမြဲတမ်း ဟုတ်ကဲ့ပဲ" တဲ့ ။

အမှန်တော့ သူ့အမေက ဆွီတီကို ဘဝနေနည်းထိုင်နည်း ရွှေ သင်တ
န်းပေးနေတာပဲ၊ ကြည့်လိုက်ရင်တော့ ဒီလောက်ကိစ္စလေးများ ရေးကြီး
ခွင်ကျယ်လုပ်လို့ ဆိုပြီး ဝေဖန်ချင် ဝေဖန်လိမ့်မယ်။ တကယ်တော့ ဒီလို
အသေးအဖွဲကိစ္စလည်း အရေးကြီးတာပဲ။ ဒီထက်ပိုပြီး လေးနက်တဲ့ ကိစ္စ
တွေရှိရင်လည်း သွန်သင်ဆုံးမထားတာက အထောက်အကူဖြစ်လိမ့်မ
ယ်။

ဆွီတီက မိန်းကလေးလေ၊ ဗိုင်းကောင်းကျောက်ဖိ ပိပိပြားပြား ဖြစ်
ရမှာ ပဲ။ ဆွီတီကို ကျောင်းပညာ သင်ပေးတဲ့ အပြင်
လူမှုရေးပညာလည်း သင်ပေးတော့ ပိုပြည့်စုံတဲ့ ဆွီတီဖြစ်တာ ပိုမကော
င်းဘူးလား။

ပြီးတော့ ကိုယ့်သမီးရဲ့ လိမ္မာပုံ၊ စကားနားထောင်ပုံတို့ ကို ပြောရ
တာလည်း ဂုဏ်ယူစရာကောင်းတာပဲ။ ကြားရသူတွေလည်း နားချမ်း
သာ စရာဖြစ်လို့ ။

တကယ်တော့ မြန်မာ့လူမှုရေးနယ်ပယ်မှာ အဆင့်ဆင့်ဆိုဆုံးမ သွန်

သင်မှုနဲ့ ကြီးပြင်းခဲ့ကြတာ၊ ဆရာက တပည့်ကို ဆုံးမတယ်။ ဘိုးဘွား မိ
ဘတို့ က သားသမီး၊ မြေးမြစ်ကို ဆုံးမတယ်။ မိခင်က သမီးကို ဆုံးမ တ
ယ်။

ရှေးတုန်းက မြန်မာမှာ စာသင်ကျောင်းဆိုရင်လည်း ရွာဦး
ဘုန်းကြီးတွေ အားကိုးရတာ ဘုန်းကြီးတွေက လောကုတ္တရာစာပေအပြ
င် လောကီ ဂဏန်းသင်္ချာ၊ သစ်တန်တွက်နည်းတွေပါ သင်ပေးတာ
ဘုန်းကြီး ကျောင်းထွက်တွေက ဘာသာရေးကို လေးစားပြီးသား ဆို
တော့ တခြား သော လူမှုရေးကိစ္စတွေမှာ ပြောရေးဆိုရေးရှိရင် မခက်
တော့ဘူး။

မိန်းကလေး သေစာ ရှင်စာ တတ်ရင် တော်ပါပြီဆိုတဲ့ အိမ်တွင်း
ပုန်းခေတ်မှာ တောင် ရက်ကန်းရက်၊ စက်ချုပ်၊ ဆေးလိပ်လိပ်၊ ဇာထိုးပ
န်းထိုး တွေ သင်ရတာပဲ။

တိုးတက်ခေတ်မီလာတဲ့ ခေတ်မှာ လည်း သင်တန်းတွေက ပေါမှ
ပေါ။ စကားပြောသင်တန်း၊ စာရင်းကိုင်၊ လျှပ်စစ်သင်တန်းအမျိုးမျိုး၊ ကွ
န်ပျူတာ တို့ အပြင် အလှပြင်သင်တန်း၊ လက်သည်းပန်းချီ၊ ဆံပင်ညှပ်၊
ဆံပင်ကောက်၊ ခေါင်းလျှော်၊ ဟင်းချက်သင်တန်း၊ မုန့်ဖုတ်၊ ပန်းအလှပြ
င်၊ စားပွဲထိုးသင်တန်း စသည် ဖြင့် အမျိုးမျိုးရှိလာတယ်။

သင်တန်းတိုင်းမှာ လည်း သင်သူတွေ အမြောက်အမြားပဲ။
ဘာကြောင့် လဲဆိုတော့ ပညာတတ်ရင် ဝန်ထမ်းလုပ်မယ်ဆိုတာ ခေတ်
ဆွေးတဲ့ အယူအဆ ဖြစ်သွားပြီ။ ပညာတတ်ရင် ကိုယ်ပိုင်လုပ်ငန်း လုပ်
မယ်၊ ကိုယ့်လုပ်ငန်း အောင်မြင်အောင် ကြိုးစားမယ်ဆိုတဲ့ ခံယူချက်နဲ့
အခြေခံသဘောတရားတွေ သင်ပြီး ထပ်ဆင့်တီထွင်ကြရတာ။

မုန့်ဟင်းခါးကို ကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင် ချက်တတ်တာ တစ်ခုတည်း နဲ့

ချမ်းသာလာတဲ့ သူတွေ ရှိကြပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ မုန့်ဟင်းခါး အခြောက်လုပ်ပြီး နိုင်ငံခြား လက်ဆောင် ပေးနိုင်တာမျိုး ထုတ်လုပ်နိုင်အောင် ကြံစည်စိတ်ကူး တီထွင်ရမှာ ပါ။

ဘဝမှာ ကောင်းမွန်စွာ အသက်မွေးရှင်သန်နိုင်တဲ့ ပညာတတ်ကျွမ်းသူဟာ ရွှေဖြစ်ငွေဖြစ်ပညာကို ပိုင်ဆိုင်လို့ ရွှေသင်တန်းဆင်းတွေပါပဲ။

များ သောအားဖြင့် ကြည့်လိုက်ရင် ရွှေသင်တန်းဆင်းတွေရဲ့ ဘဝဟာ မိဘစကားကို နားထောင်ပြီး မိဘသင်ကြားတာကို ကျိုးကျိုးနွံနွံ သင်ယူခဲ့သူတွေချည်းပဲ ဖြစ်နေတတ်ပါတယ်။

မိဘက သင်ကြားမှု (သင်တန်း) မရှိဘဲ၊ ပတ်ဝန်းကျင်က သင်ကြားမှု မရှိဘဲ လူတစ်ယောက်အနေနဲ့ အလိုလို တတ်မြောက်လာတယ် ဆိုတာ မရှိပါဘူး။ အလိုလိုဖြစ်လာအောင် စောင့်ဆိုင်းလည်း ဘာမှ ဖြစ်မလာဘဲ အချိန်ကုန်တယ်။

သူ့အရွယ်နဲ့ သူတတ်လာမှ ပေါ့။ သူ့မှာ ရှေးဘဝက ကံရှိပါသေးတယ်လို့ ပေါ့ပေါ့လျော့လျော့ မတွေးကြဖို့ လိုပါတယ်။ အရွယ်ရှိတုန်း၊ အချိန်ရှိတုန်း၊ အနိစ္စဆိုတဲ့ မမြဲခြင်းသဘောတရားတွေ ဝိုင်းရံနေတဲ့ လောကကြီးမှာ အချိန်မဖြုန်းဘဲ သင်စရာရှိ သင်ယူတာ အမှန်ဆုံးပါပဲ။

အလိုလိုဖြစ်လာအောင် စောင့်ဆိုင်းသူတွေဟာ လရောင်ခြည် တွေကို ငွေချည်မျှင်အဖြစ် ပြောင်းသွားအောင် စောင့်ကြည့်နေတာနဲ့ တူပါတယ်။

မတွေဝေပါနဲ့ ၊ အချိန်မဖြုန်းပါနဲ့ ၊ ရွှေသင်တန်းတွေက တံခါးဖွင့်ထားပါတယ်။ သင်တန်းတက်ဖို့ က မိမိတာဝန်ပဲ၊ ကိုယ့်တာဝန် ကိုယ်ကျေဖို့ သာ အားထုတ်ပါ။

သမီးပျိုလေးတွေကို ရွှေသင်တန်းပေးရာမှာ သတိပြုစရာလေး တစ်ခုရှိလို့ ပြောခွင့်ပြုပါ။

အချို့သမီးပျိုလေးတွေဟာ စိတ်ကူးနယ်ချဲ့လေ့ရှိတယ်။ မဂ္ဂဇင်း၊ ဂျာနယ် စာမျက်နှာမှာ မကြာခဏ မြင်တွေ့ရတဲ့ ရုပ်ရှင်သရုပ်ဆောင် ဇာတ်မင်းသား၊ မော်ဒယ်လ်ဘွိုင်းတို့ ကိုကြည့်ပြီး စိတ်ကူးယဉ်တတ်တယ်။

တော်တော်ချောတာပဲ၊ သူနဲ့ ငါ နီးစပ်ရင် သူက သီချင်းဆိုပြမလား သူ့ကို ထိုင်ကြည့်နေရရင် ကောင်းမှာ ပဲ၊ သူ့မျက်နှာထားဟာ စိတ်ကောင်း ရှိမယ့်ပုံပေါ်တယ် စသည် ဖြင့် ကိုယ်လိုရာကိုယ် ဆွဲတွေးပြီး မဂ္ဂဇင်း၊ ဂျာနယ် ထဲက ဖော်ပြထားတဲ့ လိပ်စာအတိုင်း မိတ်ဆက်စာရေး ပို့တတ်ပါတယ်။

ဇာတ်မင်းသားဆိုရင်လည်း မင်းသားကတဲ့ နေရာကို မရောက်အရောက် သွားပြီး အားပေးရတာ၊ ပွဲမထွက်ခင် မင်းသားဖြီးလိမ်းပြင်ဆင်တဲ့ နေရာကို သွားတွေ့လိုက်တဲ့ အခါ မင်းသားက အပြောချိုချိုနဲ့ အပြုံးလှလှလေးနဲ့ နှုတ်ဆက်စကား ပြောခံရတာကိုပဲ ဂုဏ်ရှိသွားသလိုလို ထင်မိတာ။

ရုပ်ရှင်၊ ဗွီဒီယိုသရုပ်ဆောင်မင်းသားရဲ့ ရှုတင်ရှိရာလိုက်ပြီး ကြည့်နေတဲ့ ကောင်မလေးအချို့ကို တွေ့ဖူးတယ်။ သူတို့ ခမျာ သနားစရာ၊ မင်းသား အတွက် စားသောက်စရာလေးတွေ ယူလာကြပြီး ပေးသေးတာ၊ မင်းသား နောက်လိုက် ရံရွေတော်တွေ လက်ထဲ စားစရာအပ်ပြီး ဘယ်သူပေးတာလို့ ပြောပေးပါဆိုပြီး မျက်နှာအောက်ကျခံ ပြောရသေးတယ်။

မင်းသားက ဒါရိုက်တာခိုင်းတဲ့ ဇာတ်ဝင်ခန်းအတွက် ကြိုးစား သရုပ်ဆောင်နေရလို့ စားသောက်စရာများ မကြည့်အားပါဘူး။ ဒါရိုက်တာ ဘာညွှန်ကြားမလဲက အရေးကြီးနေ တာကိုး။

နာမည်ကျော်ပြဇာတ်မင်းသမီး၊ ရုပ်ရှင်၊ ဗွီဒီယိုသရုပ်ဆောင် မင်းသမီး ကိုတော့ဖြင့် သမီးပျိုလေးတွေက စိတ်ဝင်စားဘူး။ ဘယ်လောက်ပျံ့နေအောင် တော်စမ်းပါစေ လှည့် မကြည့်ချင်ဘူး။ အနုပညာအရ မင်းသမီးအဆိုတော်တွေ ဘယ်လောက်ပဲ အောင်မြင်ပါစေ မိန်းကလေးပရိသတ်က အားပေးမှုနည်းတယ်။

ဒီကိစ္စမျိုးတွေကြည့်ရင် သမီးပျိုတွေ စိတ်ဝင်စားလေ့ရှိတာ အနုပညာမဟုတ်ဘူး ဆိုတာ ထင်ရှားတယ်။ အနုပညာမှာ တော်ရင် ယောက်ျား၊ မိန်းမ မခွဲခြားဘဲ အားပေးရမှာ ပေါ့။

အနုပညာကို ချစ်တာမဟုတ် လူကို စိတ်ဝင်စားတယ် ဆိုတာ ဘယ်လောက် ထင်ရှားသလဲဆိုရင် အဲဒီမင်းသားအဆိုတော်တို့ အိမ်ထောင်ကျရင် မိန်းကလေးတွေက လှည့်မကြည့်တော့ဘူး။ လူပျိုလူလွတ် ဖြစ်မှသာ အားပေးတဲ့ သဘော သက်ရောက်တယ်။

ကွယ်လွန်သူ နာမည်ကျော် ရုပ်ရှင်မင်းသားကြီးတစ်ဦးရဲ့ အင်တာဗျူးမှာ ဘယ်လိုမိန်းမမျိုးကိုယူဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားပါသလဲ ဆိုတဲ့ အမေးကို မင်းသားကြီးက-

"ကျွန်တော့်ရဲ့ ပိတ်ကားပေါ်ကအရုပ်ကို ကြည့်ပြီးချစ်တဲ့ သူမျိုး မဖြစ်စေချင်ဘူး၊ ကျွန်တော့်ကိုချစ်တဲ့ ချစ်သူ ဖြစ်စေချင်တယ်။ ကျွန်တော် ဘယ်လိုဘဝရောက်ရောက် ချစ်နိုင်မယ့် မိန်းမမျိုးဆိုရင် အတန်းထဲက မိန်းမဖြစ်ဖြစ်၊ ကျွန်တော် ယူမယ်..." လို့ ဖြေသွားခဲ့ဖူးတယ်။

ဒီတော့ အနုပညာရှင်မင်းသား အဆိုတော်တို့ လည်း ဘဝကို နားလည်ကြတယ်၊ သူတို့ ပေါ်ခိုက်မှ သူတို့ နောက် တကောက်ကောက်လိုက်၊ ဖုန်းဆက်၊ မိတ်ဆက်စာ ရေးသူတွေကို အလိုက်အထိုက် ဆက်ဆံနေပေမဲ့ စိတ်ထဲမသွင်းဘူး။

အဲဒီတော့ ကိုယ့်သမီးပျိုက အနုပညာရှင်အဆိုတော်၊ ဇာတ် မင်းသား
၊ ဗွီဒီယိုသရုပ်ဆောင် ကောင်လေးတွေကို စိတ်ဝင်စားနေရင်
တရားချကြဖို့ ပါပဲ။

"သမီးရေ... သူတို့ သရုပ်ဆောင်နေတာ၊ သီချင်းဆိုနေတာ၊ ဇာတ်ပွဲ
ကနေတာဟာ သူတို့ ရဲ့ အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းလုပ်ငန်းပဲ၊ သူတို့ မှာ န
ဂိုက အနုပညာဝါသနာရှိတော့ ဝါသနာကို အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းအဖြစ်
အသုံးပြုသွားတာပဲ။ သူတို့ တွေဟာ သူတို့ ကို စိတ်ဝင်စားသူ အလွှာ
အသီးသီး နဲ့ တွေ့ကြုံပြီးပြီ။ သူတို့ ဘဝတစ်လျှောက်လုံးအတွက် အသင့်
တော်ဆုံးကို သူတို့ ရွေးလိမ့်မယ်။ သမီးနဲ့ သူတို့ က မအပ်စပ်ပါဘူး..."
လို့ ပြောခဲ့ဖူး သလား။

ဒီလိုမှ မဟုတ်ဘဲ ကိုယ်က ငွေကြေးတွေ သိပ်ပေါနေလို့ ရုပ်ရှင်ကုမ္ပ
ဏီ ထောင်မလား၊ တေးသံသွင်းဆိုင် ဖွင့်မလား၊ ဇာတ်ထောင်မလား၊ အဲ
ဒါ ဆိုရင်တော့ အဆိုတော်၊ ဇာတ်မင်းသား၊ သရုပ်ဆောင်တို့ နဲ့ ပတ်သ
က်လို့ ရပြီ။

သူ့ဝါသနာကို ပံ့ပိုးပေးနိုင်ပြီး သူယိုင်သွားရင် ထူပေးနိုင်သလား။ သူ
နာမည်ကျရင် နာမည်တက်အောင် ကူညီနိုင်သလား။ သူနဲ့ သမီးပျိုတို့
ပေါင်းပြီး နောက်ထပ် အဆိုတော်၊ ဇာတ်မင်းသား၊ သရုပ်ဆောင်အသစ်
တွေ စင်တင်ပေးနိုင်သလား အဲဒါ ဆိုရင်တော့ သဘောရှိ ကြိတ်ကြပေ
တော့။

တကယ်တော့ သဘာဝကျတဲ့ လူ့ဘဝဟာ ထိုင်းမှိုင်းငြီးငွေ့စရာ
ကောင်းတယ်။ အဲသလို ငြီးငွေ့စရာကောင်းတဲ့ ဘဝတို့ ပေါ့ပါးသွက်လ
က်ပြီး သက်ဝင်လှုပ်ရှားမှုဖြစ်ဖို့ အတွက် အတီးအမှုတ်၊ အကအခုန်၊ ပွဲလ
မ်းသဘင်၊ သီချင်းဂီတတွေကို လူတွေက တီထွင်ဖန်တီးထားတာ။

တစ်နေ့ကုန် အတီးအမှုတ် နားထောင်ကြည့်စမ်းပါ။ ရိုးအီပြီး ပျင်းသွားတာပဲ။ အခြား ဖျော်ဖြေရေးတွေလည်း ထိုနည်းလည်းကောင်း ပါပဲ။ ဆက်တိုက်အကြာကြီး မခံစားနိုင်ဘူး။ ပညာရေး၊ ကျန်းမာရေး၊ လူမှုရေး၊ စီးပွားရေးတွေ လုပ်စရာရှိသေးတယ်။ အဲဒီကိစ္စတွေက နေ့စဉ် လုပ်ရမှ ဖြစ်မှာ လေ။ ဖျော်ဖြေရေးတွေက ခဏတစ်ဖြုတ် အာရုံပြောင်း လဲခံစားဖို့ ပဲ။ ဖျော်ဖြေရေးကို နက်နက်ရှိုင်းရှိုင်း ဝါသနာပါပြီး ထူးချွန် အောင် လုပ်မယ်ဆိုရင်လည်း အဲဒီဝါသနာဟာ အသက်မွေးဝမ်းကျောင်း အဖြစ် ပြောင်းလဲနိုင်တယ်။ ဝါသနာနဲ့ အသက်မွေးဝမ်းကျောင်း ပေါင်းစပ် အောင်မြင်နေသူတွေလည်း လက်ဖျားငွေသီးလို့ ။

ဒါကြောင့် ဘာကိစ္စပဲဖြစ်ဖြစ် အလုပ်လုပ်မယ်ဆိုရင် ထိရောက် လေး နက်စွာ လုပ်ခြင်းကြောင့် အောင်မြင်မှု ရနိုင်ပါတယ်။ ဟိုစပ်စပ် ဒီစပ်စပ် လုပ်နေရင် ဘာမှ ထူးချွန်ဖို့ ရာ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။

သမီးပျိုတို့ လည်း ဘဝနဲ့ ပတ်သက်ပြီး အတွေးအခေါ် မှန်ကန်စေချင်လို့ အခုလို ပြောရခြင်းပါပဲ။ သင်လို့ တတ်တဲ့ ကျောင်းသင်ပညာ၊ လက်တွေ့ စက်မှုလက်မှုပညာတွေ ရှိနေရင် တစ်ဝမ်းတစ်ခါး အတွက် ကြောက်စရာ မလိုတော့ဘူး။ သတ္တိတွေရှိ လာပြီး ဘဝခရီးကို အလွယ်တကူ ဖြတ်သန်း နိုင်ပါတယ်။

စာရေးသူ တွေ့ဖူးတဲ့ အိမ်တွင်းမှုလုပ်ငန်းလေး တိုးတက်သွားပုံလေး ပြောပြချင်သေးတယ်။ သူတို့ ညီအစ်မတွေက ကျောင်းသင်ပညာ လည်း အဆင့်မြင့် မြင့်မတတ်ကြဘူး။ အဲဒီတော့ သူတို့ တွေတတ်ကျွမ်းတဲ့ အချုပ်အလုပ်လေးနဲ့ ယိုင်ယိုင်နဲ့ နဲ့ အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းပြုခဲ့ရတယ်။

ညှပ်ပြီး ကော်ကပ်ပေးထားတဲ့ အင်္ကျီကို လက်ချုပ်လိုက်တာ၊ နှိပ်စေ့တပ်တာ။ ထုပ်ကြယ်သီးလေးတပ်ပေးတာ သူတို့ ပင်မအလုပ်ပဲ။ နောက်

တော့ အင်္ကျီချုပ်လုပ်ပုံတွေက ဆန်းလာတယ်။

လည်ပင်း၊ လက်ဖျား၊ ရင်ဖုံး၊ ရင်စေ့တို့ နေရာမှာ ပုလဲ၊ စီးကွင့် ဖန်
ချောင်းတောင့်လေးတွေ ထိုးပြီး ဝတ်လာကြတော့ သူတို့ တွေက ကြိုး
စားပြီး လုပ်ကိုင်ရာက လက်မလည်တော့ဘူး။

အခုတော့ ပိတ်ပေါ်ပန်းလက်ရေးတွေလုပ်၊ ရွှေမင်၊ ငွေမင်တွေပါ သု
တ်တော့လည်း သူတို့ လုပ်ရတယ်၊ မနားရတော့ဘူး၊ လုပ်ငန်းသေးရာက
ကြီး လာပြီး ဝင်ငွေပိုရလာတယ်။

ဒီခေတ်ကြီးက တိုးတက်ဖွံ့ဖြိုးတဲ့ ခေတ် ဖြစ်ပါတယ်။ တိုးတက် လေ
လေ အခက်အခဲတွေ၊ အပြိုင်အဆိုင်တွေ ရှိလာတယ်။ ရုပ်ဝတ္ထုပစ္စည်း
အသစ်အဆန်းတွေက ပေါ်လာတော့ လိုချင်တဲ့ ဆန္ဒတွေလည်း ရှိလာတ
ယ်။ အဲဒီတော့ အကုန်အကျတွေ များ လာတယ်။ ဘဝက ခွင်ကျယ်လာ
တယ်။

ဘဝခွင်ကျယ်လာတာနဲ့ အမျှ အုပ်မိကာမိအောင် ကြိုးစားငွေရှာ ရ
တဲ့ အတွက် ကျောင်းသင်ပညာအပြင်၊ အခြားသော ဝင်ငွေရတဲ့ ပညာ
တွေ ကို သင်ကြားသင့်တယ်။ စားဝတ်နေရေး လုံလောက်ပြီး
ပိုချမ်းသကြွယ်ဝ စေနိုင်တဲ့ ပညာတွေမှန်သမျှ ရွှေ့ပညာ၊ ရွှေ့သင်တန်း
တွေဖြစ်ကြောင်း သမီးပျို တို့ မှတ်ယူစေချင်ပါတယ်။
